

Środa, 20 czerwca 2007 r.

22. zachęca państwa członkowskie do korzystania z zamówień prekomercyjnych, których podstawą jest podział ryzyka i korzyści między nabywców a dostawców, jako skutecznego środka sprzyjającego innowacjom w UE i służącego opracowywaniu innowacyjnych rozwiązań w celu rozwiązania specyficznych problemów interesu publicznego;

Wnioski

23. zaleca, aby Komisja zaproponowała plan działań zachęcający państwa członkowskie do wypełnienia obowiązku, jakim jest rozwiązywanie utrzymujących się oraz nowych problemów dotyczących transpozycji i wdrażania przepisów w zakresie zamówień publicznych, koncentrując się na niezgodnych z prawem zamówieniach udzielanych z wolnej ręki oraz na opóźniającej się lub niewłaściwej transpozycji;

*
* *

24. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich i parlamentom państw członkowskich.

P6_TA(2007)0274

W połowie drogi do milenijnych celów rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju — bilans półmetka (2007/2103(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację milenijną z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria uzgodnione przez całą wspólnotę międzynarodową z myślą o wyeliminowaniu ubóstwa,
- uwzględniając kolejne raporty o rozwoju społecznym sporządzane w ramach Programu Rozwoju ONZ (UNDP),
- uwzględniając rezolucję z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MCR) ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację rzymską w sprawie harmonizacji, przyjętą w dniu 25 lutego 2003 r. w następstwie forum wysokiego szczebla na temat harmonizacji oraz deklarację paryską o efektywności pomocy, przyjętą dnia 2 marca 2005 r. w następstwie forum wysokiego szczebla na temat realizacji, zbliżenia i wyników (zwaną dalej „deklaracją paryską”),
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” (zwane dalej „europejskim konsensusem w sprawie rozwoju”), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia UE na rzecz Afryki: europejsko-afrykański pakt na rzecz przyspieszenia rozwoju Afryki” (COM(2005)0489),

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, str. 311.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

Środa, 20 czerwca 2007 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽²⁾ (zwany dalej „instrumentem współpracy na rzecz rozwoju” (DCI)),
- uwzględniając roczne sprawozdania sekretarza generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) w sprawie realizacji deklaracji milenijnej ONZ, z których ostatnie opublikowano w lipcu 2006 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zespołu ds. Projektu Milenijnego ONZ pod kierownictwem prof. Jeffreya Sachsa, zatytułowane „Inwestowanie w rozwój: praktyczny plan realizacji milenijnych celów rozwoju”,
- uwzględniając sprawozdanie Konferencji ONZ ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) zatytułowane „Kraje najsłabiej rozwinięte — sprawozdanie za 2002 r. — uciec z pułapki nędzy”,
- uwzględniając doroczne raporty UNICEF o sytuacji dzieci na świecie oraz Konwencję Praw Dziecka ONZ z 1989 r.,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Sprawozdanie WE w sprawie milenijnych celów rozwoju 2000-2004” (SEC(2004)1379),
- uwzględniając doroczne światowe raporty monitorujące Banku Światowego oraz Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) w sprawie MCR, z których ostatni opublikowano w kwietniu 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) na temat współpracy na rzecz rozwoju za rok 2006, którego ostanía wersja została opublikowana w marcu 2007 r.,
- uwzględniając deklaracje końcowe i wnioski przyjęte podczas konferencji międzynarodowych, w szczególności międzynarodowej konferencji na temat finansowania rozwoju (Monterrey, 2002 r.), Szczytu Światowego w 2005 r. (Nowy Jork, 2005 r.), Światowego Szczytu Trwałego Rozwoju (Johannesburg, 2002 r.), trzeciej konferencji ONZ na temat najsłabiej rozwiniętych krajów (Bruksela, 2001 r.), czwartej konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (Ad-Dauha, 2001), międzynarodowej konferencji na rzecz ludności i rozwoju (ICPD) (Kair, 1994), sesji nadzwyczajnej Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 1999 r. na temat przeglądu postępów w realizacji celów ICPD („Kair + 5”) oraz Światowego Forum Edukacji (Dakar, 2000 r.),
- uwzględniając zastrzeżenia wyrażone przez państwa członkowskie UE w deklaracjach końcowych i wnioskach z wyżej wymienionych konferencji,
- uwzględniając zobowiązania podjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w Barcelonie w marcu 2002 r. w perspektywie konferencji w Monterrey,
- uwzględniając zobowiązania dotyczące wielkości pomocy, pomocy dla Afryki Subsaharyjskiej oraz jakości pomocy podjęte przez grupę G8 w 2005 r. na szczycie w Gleneagles,
- uwzględniając czwarte sprawozdanie oceniające grupy roboczej II przy Międzyrządowym Zespole ds. Zmian Klimatu zatytułowane „Zmiany klimatu 2007: wpływ, dostosowanie i podatność” (zwane dalej czwartym sprawozdaniem oceniającym w sprawie zmian klimatu),

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 475.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

Środa, 20 czerwca 2007 r.

- uwzględniając końcowe sprawozdanie w sprawie przeglądu Sterna dotyczącego ekonomiki zmian klimatu,
 - uwzględniając wnioski z UNDP, milenijnego projektu ONZ i Banku Światowego zawarte w sprawozdaniu w sprawie energii i Milenijnych Celów Rozwoju (MCR) za rok 2006,
 - uwzględniając art. 177-181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Udzielanie pomocy przez UE: więcej, lepiej i szybciej” (COM(2006)0087),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wzmocnienie oddziaływania europejskiego: wspólne ramy opracowywania krajowych dokumentów strategicznych i wspólnego wieloletniego programowania” (COM(2006)0088),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przyspieszenie tempa realizacji milenijnych celów rozwoju — finansowanie rozwoju i efektywność pomocy” (COM(2005)0133),
 - uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych w dniach 10 i 11 kwietnia 2006 r. w sprawie finansowania rozwoju i skuteczności europejskiej pomocy,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz korupcji w krajach rozwijających się⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie pomocy budżetowej na rzecz krajów rozwijających się⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0220/2007),
- A. mając na uwadze, że w roku 2007 przypada półmetek realizacji MCR do 2015 r., co stanowi unikalną okazję do oceny, ile pozostaje do zrobienia,
- B. mając na uwadze, że w Afryce Subsaharyjskiej liczne kraje nie weszły na drogę realizacji któregokolwiek z MCR oraz że w wielu krajach o średnim dochodzie istnieją regiony i grupy etniczne, które obejmują miliony ludzi i czynią niezadowolające postępy,
- C. mając na uwadze, że Rada UE nadała ton szczytowi G8 w lipcu 2005 r. w Gleneagles, uzgadniając w maju 2005 r., że do 2015 r. 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) zostanie przeznaczony jako oficjalna pomoc rozwojowa (ODA) oraz że ów wzrost pomocy jest niezbędnym warunkiem osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,
- D. mając na uwadze, że Komitet Pomocy Rozwojowej OECD (DAC) pozwala wliczać redukcję zadłużenia do wkładu krajów-darczyńców do ODA, chociaż nie wiąże się to z transferem nowych środków od darczyńców do krajów-odbiorców,

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 316.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z tego dnia, P6_TA(2007)0043.

Środa, 20 czerwca 2007 r.

- E. mając na uwadze, że redukcja zadłużenia jest częścią Milenijnego Celu Rozwoju nr 8, który zmierza w szczególności do „kompleksowego rozwiązania problemu zadłużenia krajów rozwijających się poprzez podjęcie krajowych i międzynarodowych kroków służących utrzymaniu długookresowej zdolności do spłaty zadłużenia”,
- F. mając na uwadze, że z umorzenia długu skorzystały dotąd 24 kraje, w tym 18 krajów afrykańskich, przy czym nadal konieczne jest dalsze umarzanie długów,
- G. mając na uwadze, że w skali rocznej realizacja MCR w zakresie edukacji wymaga 6,9 mld EUR z ODA oraz że obecna globalna ODA na rzecz wykształcenia podstawowego wynosi około 1,6 mld EUR, z czego wkład UE wynosi 0,8 mld EUR,
- H. mając na uwadze, że według szacunków realizacja zdrowotnych MCR wymaga finansowania w kwocie 21 mld EUR rocznie, a aktualne finansowanie pokrywa jedynie 36 % tego zapotrzebowania, oraz że nawet przy spodziewanym zwiększeniu ODA z UE do 2010 r. dostępne fundusze będą pokrywać zaledwie 41 % potrzebnej kwoty 21 mld EUR, pozostawiając niedobór finansowania wynoszący 11,9 mld EUR rocznie,
- I. mając na uwadze, że pomimo znaczącego postępu w ostatnich latach w zakresie ogólnego wykształcenia podstawowego, nadal około 77 milionów dzieci w wieku szkolnym nie uczęszcza do szkoły, a cel zlikwidowania nierówności między płciami w szkołach podstawowych do 2005 r. nie został osiągnięty,
- J. mając na uwadze, że praca dzieci pozbawia je prawa do edukacji, która stanowi ważny element strategii wydobycia się z ubóstwa przez przyszłe pokolenia,
- K. mając na uwadze, że wśród celów mających najmniejsze prawdopodobieństwo realizacji do 2015 r. znajdują się trzy MCR w dziedzinie zdrowia, czyli ograniczenie śmiertelności noworodków, śmiertelności matek oraz zwalczanie HIV/AIDS, gruźlicy i malarii,
- L. mając na uwadze, że — zgodnie ze sprawozdaniem ONZ w sprawie MCR za rok 2006 — pomimo postępu poziom zakażeń HIV/AIDS w niektórych krajach nadal wzrasta, a liczba ludzi zakażonych wzrosła z 36,2 mln w 2003 r. do 38,6 mln w 2005 r. (z czego połowę stanowią kobiety), mając też na uwadze, że liczba przypadków śmiertelnych związanych z AIDS również wzrosła w 2005 r., mimo szerszego dostępu do terapii antyretrowirusowych,
- M. mając na uwadze, że obecnie ponad 90 % nakładów na badania w dziedzinie zdrowia pochłaniają badania nad chorobami, które dotyczą jedynie 10 % ludności ziemi, mając też na uwadze, że systemy patentowe być może stanowiły bodziec dla badań i rozwoju (R&D) w krajach rozwiniętych, ale nie dotyczyły one zaniedbanych chorób dotykających kraje ubogie,
- N. mając na uwadze, że według niektórych szacunków w krajach rozwijających się występuje deficyt ok. 2 milionów nauczycieli i ponad 4 milionów pracowników służby zdrowia, a w większości przypadków brak jest strategii szkolenia i rekrutacji,
- O. mając na uwadze, że prawo do pożywienia jest istotnym elementem umożliwiającym korzystanie ze wszystkich pozostałych praw człowieka, a jego zagwarantowanie jest warunkiem osiągnięcia całego szeregu milenijnych celów rozwoju; według sprawozdania ONZ z 2006 r. na temat MCR rozwoju postępy w dziedzinie ograniczania zjawiska głodu są zbyt nikłe, a liczba głodujących nawet wzrosła w ciągu ostatnich kilku lat, w wyniku czego 854 mln ludzi (17 proc. ludności na świecie) codziennie głoduje, a prawie 16 tys. dzieci umiera każdego dnia z głodu;
- P. mając na uwadze, że postęp w zakresie zwalczania niedożywienia jest tak powolny, że niedożywionych jest 27 % dzieci, zaś 53 % przypadków śmierci dzieci poniżej piątego roku życia związanych jest z niedożywieniem,

Środa, 20 czerwca 2007 r.

- Q. mając na uwadze, że według danych Programu Narodów Zjednoczonych ds. rozwoju (UNDP) co najmniej 19 krajów zakończyło ocenę potrzeb w zakresie MCR, a 55 pracuje nad tym obecnie, jednak do tej pory żadne z ubogich państw afrykańskich nie wdraża tych strategii,
- R. mając na uwadze, że sporządzone w 2006 r. sprawozdanie bazowe monitorujące wprowadzanie w życie deklaracji paryskiej wykazało niezadowalające wyniki dotyczące wypełniania zobowiązań w zakresie harmonizacji, zbliżenia i własności,
- S. mając na uwadze, że WE, Wielka Brytania, Holandia, Szwecja, Irlandia, Dania i Niemcy zwiększają udział pomocy udzielanej w ramach ogólnej pomocy budżetowej,
- T. mając na uwadze, że jakość pomocy na rzecz rozwoju jest równie ważna, co jej ilość, przy uwzględnieniu możliwości przyjęcia pomocy przez te kraje,
- U. mając na uwadze, że postęp w zakresie realizacji MCR wymaga podjęcia radykalnych działań ukierunkowanych na strukturalne przyczyny ubóstwa, w tym dostrzegając potrzebę stworzenia sprawiedliwych i równych systemów handlu opartych na zasadach, które mają służyć wspieraniu handlu i zaradzić nierównowadze w handlu światowym, zwłaszcza w odniesieniu do Afryki,
- V. mając na uwadze, że Parlament w rezolucji z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju⁽¹⁾ uznał rolę sprawiedliwego handlu w procesie poprawiania warunków życia drobnych rolników i producentów w krajach rozwijających się, zakładając zrównoważony model produkcji z gwarantowanymi dochodami dla producentów,
- W. mając na uwadze, że większe wsparcie dla sektora prywatnego, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw, jest siłą napędową rozwoju i tworzenia nowych rynków, jak również nowych miejsc pracy,
- X. mając na uwadze, że realizacja MCR jest jednym z priorytetów UE, zaś kluczowa rola władz lokalnych w procesie osiągania tych celów została uznana przez Organizację Narodów Zjednoczonych,
- Y. mając na uwadze, że około dwa miliardy ludzi na świecie nie ma dostępu do nowoczesnych nośników energii, mając też na uwadze, że żaden kraj nie jest w stanie faktycznie ograniczyć ubóstwa bez znaczącego zwiększenia wykorzystania energii;
- Z. mając na uwadze, że przegląd Sterna w sprawie ekonomiki zmian klimatu i czwarte sprawozdanie oceniające w sprawie zmian klimatu wykazały jednoznacznie, że zmiany klimatu mają największy wpływ na kraje rozwijające się i że dla wielu najbardziej zagrożonych społeczności na świecie zmiana klimatu jest już rzeczywistością,
- AA. mając na uwadze, że według wstępnych szacunków Banku Światowego rocznie dla krajów najbiedniejszych potrzebna będzie kwota rzędu 10-40 mld USD w celu uodpornienia ich na zmiany klimatu; mając na uwadze, że wpłaty na fundusze adaptacyjne w ramach konwencji klimatycznej nie przekraczają 150-300 mln USD rocznie,
- AB. mając na uwadze, że 9% ludności krajów rozwijających się mieszka w nękanych konfliktami państwach niestabilnych, przy czym 27% skrajnie ubogiej ludności, prawie jedna trzecia przypadków śmierci dzieci i 29% dwunastolatków, którzy w 2005 r. nie ukończyli szkoły podstawowej, przypada na państwa niestabilne,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0320.

Środa, 20 czerwca 2007 r.

- AC. mając na uwadze, że dobre zarządzanie i zwiększone zdolności instytucjonalne mają kluczowe znaczenie dla zagwarantowania obywatelom podstawowych usług socjalnych, infrastruktury i bezpieczeństwa,
- AD. mając na uwadze, że realizacja MCR oznaczałaby nie tylko ogromny krok w kierunku ograniczenia ubóstwa i cierpienia na świecie, lecz także wykazałaby zdolność Wspólnoty w wymiarze międzynarodowym do wyznaczania i realizowania praktycznych zadań w dziedzinie globalnego partnerstwa,

Intensyfikacja pomocy

1. podkreśla, że nadrzędnym celem w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju jest i musi być zwalczanie ubóstwa; zaznacza jednak, że walka ta nie może ograniczać się do zabiegania o wzrost materialny, a zatem kluczowymi elementami takiej współpracy muszą być zawsze kwestie takie jak budowanie demokracji i promowanie podstawowych praw człowieka, zasady państwa prawa oraz zasady sprawiedliwości, równości, przejrzystości i odpowiedzialności;
2. przypomina o zobowiązaniu podjętym przez kraje G8 w 2005 r. w Gleneagles, dotyczącym podwojenia pomocy dla Afryki Subsaharyjskiej do 2010 r., i wyraża rozczarowanie faktem, że — według OECD — poza redukcją zadłużenia Afryki Subsaharyjskiej ODA była w 2006 r. „statyczna”;
3. podkreśla, że aby spełnić zobowiązania finansowe względem Afryki, każdy darczyńca z grupy G8 będzie musiał przyznać dodatkową pomoc dla Afryki w wysokości 15 mld EUR do 2010 r., co przekracza poziom pomocy z 2004 r., oraz że jak do tej pory kraje te pozostają w tyle;
4. ubolewa nad faktem, że na ostatnim szczycie G8 w Heiligendamm przywódcy nie dołożyli wszelkich starań, by zagwarantować realizację złożonych Afryce obietnic oraz wyraża zaniepokojenie tym, że mimo podtrzymania przez G8 zobowiązania do zwiększenia Oficjalnej Pomocy Rozwojowej (OPR) dla Afryki o 18,6 mld EUR rocznie do 2010 r., G8 nie przyjęło wiążącego harmonogramu przyznania obiecanej pomocy;
5. podkreśla, że ogłoszenie przez G8 przyznania kwoty 44,7 mld EUR na profilaktykę HIV, opiekę zdrowotną, leczenie gruźlicy i malarii obejmuje znaczne środki pochodzące z obecnych poziomów wydatków i nie jest wystarczające na pokrycie wszystkich zobowiązań G8 w zakresie OPR; wzywa zatem G8 do zapewnienia, aby zobowiązanie to pociągnęło teraz za sobą inne zobowiązania dotyczące innych sektorów opieki zdrowotnej oraz edukacji, handlu, zarządzania, pokoju i bezpieczeństwa, tak aby obietnice G8 składane Afryce zostały rzeczywiście spełnione;
6. przyjmuje z zadowoleniem działania podjęte przez wiele państw UE w zakresie redukcji zadłużenia krajów rozwijających się; wyraża jednak zaniepokojenie, że taka redukcja zadłużenia sztucznie zawyżyła wysokość pomocy UE o prawie 30 % w 2006 r., co oznacza, że w ubiegłym roku państwa członkowskie wydały na rzeczywistą pomoc 0,31 % DNB, przez co nie osiągnęły wspólnego celu pośredniego wynoszącego 0,33 % DNB;
7. wzywa UE i G8, aby uniezależniły umorzenie długów od wysokości pomocy zgodnie z porozumieniem z Monterrey z 2002 r. oraz powyższymi konkluzjami Rady z kwietnia 2006 r.;
8. wyraża ubolewanie, że w połowie okresu realizacji MCR ODA z UE-15 zmniejsza się, jako że odsetek DNB spadł z poziomu 0,44 % ODA/DNB w 2005 r. do 0,43 % ODA/DNB w 2006 r.;
9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pomoc przyznana przez Komisję wzrosła o 5,7 % do 7,5 mld EUR w 2006 r., co odzwierciedla zwiększoną zdolność wydatkowania z wyższego poziomu zobowiązań zaciągniętych w ostatnich latach;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

10. wyraża uznanie dla państw członkowskich, które osiągnęły lub przekroczyły założenia ODA w wysokości 0,7 % DNB, oraz dla tych, które zwiększają wysokość rzeczywistej pomocy, ubolewając zarazem, że w 2006 r. niektóre spośród państw UE-15 były dalekie od osiągnięcia celu pośredniego wynoszącego 0,33 %;
11. zauważa, że Portugalia, mająca w trakcie swojego przewodnictwa gościć szczyt UE-Afryka, osiągnęła jedynie 0,21 % ODA/DNB w 2006 r.;
12. zauważa, że wśród krajów najbardziej zawyzających wysokość swojej pomocy znajdują się: Austria (57 %), Francja (52 %), Włochy (44 %), Niemcy (53 %) i Wielka Brytania (28 %); zauważa ponadto, że Niemcy, pełniące przewodnictwo w UE i w grupie G8, nie osiągnęłyby założenia ODA w wysokości 0,33 % DNB bez zawyżania wysokości pomocy;
13. wzywa wszystkie państwa członkowskie, które pozostały z boku, do honorowania obietnic złożonych w Barcelonie, Gleneagles i Monterrey oraz do pilnego zobowiązania się do zwiększenia rzeczywistej pomocy w 2007 r., wzywa też Komisję do wsparcia tych państw członkowskich w dokładnym planowaniu finansowych i organizacyjnych aspektów przyszłego zwiększenia pomocy, tak aby zapewnić osiągnięcie przejściowego celu UE, jakim jest 0,56 % DNB w 2010 r.;
14. stwierdza, że rozpoczynający się w 2008 r. przegląd budżetu powinien uwzględniać rosnące znaczenie UE na świecie i umożliwić zwiększenie wydatków na pomoc rozwojową, a w tym kontekście UE mogłaby podjąć decyzję o realizacji nowych form finansowania MCR, takich jak finansowanie za pośrednictwem Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), i wzywa EBI do zapewnienia, że rozciągnie tę samą polityczną odpowiedzialność na Parlament, na finansowanie takich projektów, jak inne operacje EBI;
15. wzywa Komisję do przygotowania się na to, że z dużym prawdopodobieństwem 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) nie zostanie ratyfikowany przez wszystkie 27 państw członkowskich przed 2010 r.; powinna ona w trybie pilnym zadbać o to, by środki były dostępne w trakcie okresu przejściowego (2008-2010);
16. apeluje, by Komisja kontynuowała badanie innowacyjnych źródeł finansowania jako alternatywnych sposobów zapewniania środków na programy rozwojowe.
17. wzywa państwa członkowskie do podjęcia regularnej oceny postępów w realizacji celów ODA i z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, by państwa członkowskie wprowadzały harmonogramy krajowe, aby zagwarantować, że wejdą na drogę realizacji krajowych celów ODA uzgodnionych do 2010/2015 r. oraz zwiększenia długoterminowej przewidywalności ich przepływów pomocy;
18. wzywa UE i G8 do uznania rosnącego znaczenia nowych darczyńców, zwłaszcza Chin, oraz do zaangażowania ich w dialog na temat metod i standardów pomocy zewnętrznej, w tym wagi stosowania międzynarodowo ustalonych norm i standardów realizacji pomocy;
19. wzywa państwa G8, by oddzieliły wszystkie formy pomocy od krajowych interesów gospodarczych, odnotowując, że, jako grupa, G8 przeznaczają 29 % pomocy dla krajów rozwijających się, w przeciwieństwie do średniego poziomu 24 % w przypadku wszystkich darczyńców pomocy;

Umorzenie długów

20. podkreśla, że prawdopodobnie 60 krajów potrzebuje całkowitego umorzenia zadłużenia, jeżeli mają one dostać szansę realizacji MCR, a jeszcze więcej krajów wymaga redukcji zadłużenia, w tym pewna liczba krajów z „niespłacalnym długiem” (ang. „odious debt”), takim jak dług Republiki Południowej Afryki zaciągnięty przez byłego reżim apartheidu;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Banku Światowego, że kraje korzystające z redukcji długu w ramach Inicjatywy na rzecz poważnie zadłużonych krajów (HIPC) w latach 1999-2005 ponad dwukrotnie zwiększyły wydatki na plany ograniczania ubóstwa;
22. wzywa wszystkie kraje do dopełnienia zobowiązań w zakresie przejrzystego i odpowiedzialnego wykorzystania środków uzyskanych dzięki redukcji zadłużenia i przekonuje, że redukcja zadłużenia powinna być wstrzymana tylko wówczas, gdy parlament i organizacje społeczeństwa obywatelskiego zgodnie stwierdzą, że standardy przejrzystości i odpowiedzialności nie są spełniane;
23. podkreśla, że zrównoważenie zadłużenia w perspektywie długoterminowej będzie zależało od odpowiedzialnej polityki kredytowej, zapewnienia odpowiedniego finansowania, utrzymania właściwych polityk gospodarczych, umocnienia zarządzania długiem oraz właściwego spełnienia obowiązku sprawozdawczości przed opinią publiczną i Parlamentem w kwestii zaciągania pożyczek, jak również wywozu, w szczególności dywersyfikacji wywozu;
24. wzywa państwa członkowskie, do zapewnienia, by jakiegokolwiek gospodarcze warunki restrukturyzacji związane z redukcją zadłużenia ograniczały się do osiągnięcia powrotu do spłacalności długu, oraz by warunki te nie prowadziły do powstania niezamierzonych przeszkód dla finansowania publicznego rozwiązań, których celem jest walka z ubóstwem;
25. wzywa wszystkich darczyńców i kredytodawców do udostępnienia krajom partnerskim wszystkich informacji dotyczących pożyczek i umorzeń długów, i nalega na podobną przejrzystość co w przypadku kredytodawców komercyjnych;
26. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań po „podażowej stronie” korupcji poprzez prowadzenie dochodzeń, ściganie i tworzenie czarnych list podmiotów dających łapówki i do ochrony biednych krajów przed „funduszami szakala”;
27. wzywa Bank Światowy do szerszego udostępnienia finansowania na warunkach preferencyjnych krajom, które starają się osiągnąć MCR;

Finansowanie rozwoju ludzkiego i społecznego

28. wzywa UE do zwiększenia swych zobowiązań w zakresie ODA na edukację w celu uzupełnienia niedoboru finansowania wynoszącego 5,3 mld EUR, oraz — jako że głównym wyzwaniem stojącym przed inicjatywą „Edukacja dla wszystkich — inicjatywa szybkiego finansowania (ISF)” jest brak zewnętrznego finansowania — stwierdza, że Komisji należy się uznanie za podjęcie wysiłków na rzecz zwiększenia wsparcia ze strony darczyńców, wyraża jednak ubolewanie w związku z faktem, że choć zobowiązania podjęte na konferencji darczyńców, która odbyła się w Brukseli w dniu 2 maja 2007 r., umożliwiły pójście do szkoły kolejnemu milionowi dzieci, to wciąż 76 milionów dzieci nie ma do niej dostępu;
29. zwraca się do UE o zwiększenie odsetka globalnej ODA na zdrowie z obecnego poziomu 6,6 % w celu wspierania uzupełnienia niedoboru finansowania wynoszącego 11,9 mld EUR rocznie, przy całkowitej kwocie potrzebnej na pokrycie globalnych wydatków na służbę zdrowia szacowanej na 21 mld EUR rocznie, oraz wzywa do nieprzerwanego i zwiększonego wsparcia dla Globalnego Funduszu Zdrowia w zakresie zwalczania AIDS, gruźlicy i malarii;
30. zwraca się do Unii Afrykańskiej (UA) o dalsze poparcie dla deklaracji z Abudży z 2001 r., która potwierdza, że kraje powinny przeznaczać co najmniej 15 % krajowego budżetu na służbę zdrowia, oraz wyraża ubolewanie, że jedynie dwa państwa afrykańskie wypełniły tę obietnicę;
31. podkreśla, że rządy państw rozwijających się dokonały w ostatniej dekadzie rzeczywistych postępów w zakresie zwiększania inwestycji w ochronę zdrowia i edukację, jednak w niektórych przypadkach obietnice nie zostały spełnione, i wzywa te rządy do ustanowienia harmonogramu realizacji celu zainwestowania przynajmniej 20 % budżetów rządowych w edukację i 15 % w ochronę zdrowia;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

32. wzywa Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzenia w 2008 r. kontroli zobowiązań w ramach instrumentu współpracy na rzecz rozwoju, tak by do 2009 r. 20 % całkowitej ODA udzielanej przez UE przeznaczone było na podstawową opiekę zdrowotną oraz edukację na poziomie podstawowym i średnim;

Priorytety w dziedzinie rozwoju ludzkiego i społecznego

33. podkreśla, że priorytetem jest zapewnienie dzieciom, do których dostęp jest utrudniony — z nękanymi konfliktami państw niestabilnych, niepełnosprawnym, pochodzącym z odległych regionów, z trwale ubogich rodzin lub podlegającym wykluczeniu ze względu na pochodzenie etniczne — dostępu do prawa do podstawowej edukacji;

34. wzywa UE, by pilnie zwróciła uwagę na kwestię edukacji w nękanymi konfliktami państwach niestabilnych, które otrzymują obecnie mniej niż jedną piątą światowej pomocy na rzecz edukacji, pomimo iż mieszka w nich ponad połowa światowej populacji dzieci nieobjętych systemem edukacyjnym, wzywa w szczególności Departament Pomocy Humanitarnej Komisji (ECHO) do podejmowania działań zgodnych z jasnymi wytycznymi dotyczącymi wsparcia ECHO dla edukacji w nagłych przypadkach;

35. wzywa UE do udzielenia pomocy państwom w budowaniu ich zdolności w zakresie oceny wyników nauczania, tak aby zagwarantować, że szerszy dostęp do edukacji wiąże się też z jej jakością;

36. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że praktycznie żaden kraj afrykański nie jest na drodze do realizacji MCR w zakresie zdrowia matki i dziecka;

37. odnotowuje, że postęp w zakresie śmiertelności dzieci jest mniejszy niż w przypadku pozostałych MCR, mimo dostępności prostych i tanich środków, które mogłyby co roku zapobiec milionom zgonów, i podkreśla, że doustne nawadnianie ustroju, siatki pokryte środkami owadobójczymi, karmienie piersią i powszechnie stosowane antybiotyki do leczenia chorób układu oddechowego mogłyby zapobiegać około 63 % przypadków zgonów dzieci;

38. wyraża przekonanie, że infrastruktura w dziedzinie ochrony zdrowia zasługuje na trwałe i długookresowe wsparcie finansowe z budżetów krajowych oraz pomoc międzynarodową w celu realizacji powiązanych ze zdrowiem MCR, takich jak ograniczanie śmiertelności noworodków poprzez szersze objęcie szczepieniami, ograniczanie śmiertelności okołoporodowej poprzez zwiększony dostęp do fachowej opieki medycznej, wspieranie badań naukowych, rozwoju i dostępu do nowych metod diagnostyki i terapii, zapewnianie bezpiecznej wody pitnej i odpowiednich warunków sanitarnych oraz znaczna intensyfikacja działań na rzecz powszechnego dostępu do zapobiegania, leczenia, opieki i wsparcia dla chorych na HIV/AIDS, malarię, gruźlicę i inne choroby do 2010 r., ze środowiskami marginalizowanymi i osobami najbardziej podatnymi na choroby zakaźne włącznie;

39. wzywa międzynarodową wspólnotę darczyńców do udzielenia pomocy krajom rozwijającym się w opracowywaniu i realizacji wszechstronnych programów działania w dziedzinie opieki zdrowotnej, podejmując kwestie takie jak potrzeba zapewnienia trwałego finansowania infrastruktury zdrowotnej oraz płac, zwiększenie nakładów na szkolenia oraz unikanie nadmiernego „drenażu mózgów” poprzez migrację wysoko wykwalifikowanych pracowników ochrony zdrowia;

40. z zadowoleniem przyjmuje deklarację z Johannesburga podjętą na 3. zwyczajnej sesji ministrów zdrowia UA, która odbyła się w dniach 9-13 kwietnia 2007 r., w sprawie wzmocnienia systemów zdrowotnych na rzecz sprawiedliwości i rozwoju jako ważną inicjatywę dla procesu realizacji MCR; wzywa UE do wsparcia państw członkowskich UA w realizacji programów opartych na tej deklaracji;

41. wzywa UE, aby w dalszym ciągu była liderem wysiłków na rzecz wspierania praw do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, utrzymując poziom finansowania dla realizacji planu działania Międzynarodowej Konferencji na rzecz Ludności i Rozwoju, wyraża też ubolewanie, że podczas gdy Afryka Subsaharyjska ma najwyższy odsetek śmiertelności okołoporodowej, ma też najniższy procent stosowania antykoncepcji na świecie (19 %), a śmiertelność okołoporodowa jest w 30 % spowodowana przeprowadzaną w ryzykownych warunkach aborcją;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

42. zaznacza, że ONZ planuje przyjęcie nowego celu w zakresie MCR 5 w sprawie powszechnego dostępu do usług związanych z zapewnieniem prawa do zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, z zadowoleniem przyjmuje zatem plan działania z Maputo na rzecz operacjonalizacji ram polityki kontynentalnej w zakresie praw i zdrowia reprodukcyjnego 2007-2010, przyjętego na specjalnej sesji Konferencji Ministrów Zdrowia UA w dniach 18-22 września 2006 r.;

43. podkreśla pilną potrzebę zwalczania przemocy ze względu na płeć we wszelkich formach, ponieważ przemoc ogranicza dostęp dziewcząt do edukacji i opieki zdrowotnej i jako jeden z głównych powodów rozprzestrzeniania się epidemii HIV stanowi poważną przeszkodę dla osiągnięcia większej równości płci w krajach rozwijających się;

44. wzywa Komisję do zwiększenia zobowiązań w zakresie zwalczania HIV/AIDS w krajach rozwijających się i do zagwarantowania, że kraje najczęściej dotknięte uzyskają lepszy trwały dostęp po dostępnych cenach do zasobów i polityk w dziedzinie zapobiegania, kuracji antyretrowirusowych oraz usług zdrowotnych (infrastruktura, personel i leki) zdolnych sprostać rosnącemu zapotrzebowaniu;

45. zauważa, że wszystkie MCR w sposób krytyczny zależą od rozprzestrzeniania się epidemii AIDS, i wzywa Komisję do nadania najwyższego priorytetu kwestii tej światowej pandemii poprzez wspieranie znaczących i wszechstronnych działań; zaznacza, że działania te powinny obejmować zapewnienie powszechnego dostępu do profilaktyki i leczenia, jak również odpowiednie inwestycje w rozwój i powszechny dostęp do szerokiego wachlarza technologii zapobiegania, w tym mikrobicydów i szczepionek;

46. wzywa UE do zwiększenia finansowania w celu zagwarantowania, że postęp w zakresie nauk podstawowych i biomedycyny przyniesie efekty w postaci nowych i dostępnych leków, szczepionek i metod diagnostycznych odnoszących się do zapomnianych chorób, do wsparcia fazy rozwojowej badań i rozwoju; do zabezpieczenia stosowania nowych produktów przez zaniedbane grupy ludności; przy jednoczesnym poszanowaniu postanowień TRIPS;

47. wzywa UE do wsparcia pełnej realizacji deklaracji z Ad-Dauhy dotyczącej porozumienia TRIPS oraz zdrowia publicznego przyjętej przez ministerialną konferencję WTO, która odbyła się w dniach 9-14 listopada 2001 r., oraz do zadbania o to, by leki były dostępne dla tych krajów rozwijających się, które podejmują działania zgodne z rzezoną deklaracją, wzywa też UE do udzielenia pomocy technicznej krajom rozwijającym się w zakresie działań na rzecz zdrowia publicznego w dziedzinie prawa patentowego;

48. podkreśla potrzebę dokonania wszechstronnego przeglądu tych systemów, które nie radzą sobie z rozwiązywaniem problemu dostępu do leków, co obejmuje przedłożenie WTO zaleceń zmian w zakresie zasad wywozu leków w ramach wykorzystania licencji przymusowych, znanych jako decyzja z 30 sierpnia;

49. zaznacza, że według niektórych szacunków należy zatrudnić 2 miliony nauczycieli oraz ponad 4 miliony pracowników ochrony zdrowia, by zapewnić opiekę zdrowotną i edukację dla wszystkich, każdego roku zaś trzeba zainwestować 10 miliardów EUR w szkolenia i wynagrodzenia dla wykwalifikowanych nauczycieli i pracowników służby zdrowia;

50. wzywa rządy państw ubogich do ustalenia godnego poziomu płac pracowników służby zdrowia we współpracy z ich związkami zawodowymi;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

51. wzywa rządy państw ubogich do zapewnienia parlamentarnej i obywatelskiej reprezentacji i nadzoru w procesie monitorowania usług publicznych oraz do ułatwienia udziału społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych w lokalnym i krajowym planowaniu i procesach budżetowych, w tym w podpisywaniu porozumień i umów z darczyńcami;
52. podkreśla, że w niektórych krajach wzrasta poziom niedożywienia, i że w całej Afryce w 2015 r. niedożywionych będzie około 3,7 miliona dzieci więcej niż obecnie, wzywa UE do dokonania przeglądu i oceny, czy jej inwestycje pośrednie efektywnie ograniczają niedożywienie;
53. wzywa międzynarodową wspólnotę darczyńców do ponownego zdwojenia wysiłków oraz do koordynowania specyficznych strategii politycznych mających na celu rozwiązanie problemu ciągłego głodu i zagwarantowanie bezpieczeństwa żywnościowego poprzez przyjęcie ogólnej strategii zwalczania wielorakich podstawowych przyczyn tego problematycznego zjawiska; wzywa rządy do wywiązywania się z zobowiązań w zakresie poszanowania, ochrony i zagwarantowania prawa do pożywienia, zwłaszcza poprzez umożliwienie wszystkim dostępu do pożywienia;
54. wzywa darczyńców z UE do natychmiastowego rozpoczęcia składania sprawozdań przy wykorzystaniu międzynarodowych wskaźników żywieniowych w celu ukazania postępów w zakresie bezpieczeństwa żywności, sieci zabezpieczających i opieki społecznej, zarządzania, wody, warunków sanitarnych i zdrowia;

Jakość pomocy i ubóstwo głównymi elementami współpracy na rzecz rozwoju

55. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie posłużyły się kodeksem postępowania dotyczącym usprawnienia podziału pracy pomiędzy darczyńcami z UE, aby zapewnić lepszą koordynację wydatków i programów na rzecz zdrowia i edukacji oraz skoncentrowanie się w większym stopniu na pominiętych, pozbawionych pomocy krajach, w tym krajach nękanych konfliktami i państwach niestabilnych;
56. wzywa wszystkie państwa członkowskie do pełnego wdrożenia uzgodnionej powyższej deklaracji paryskiej na rzecz poprawy skuteczności pomocy i podkreśla, że potrzebne są zwiększone wysiłki ze strony UE w odniesieniu do wzajemnej odpowiedzialności, przewodniej roli krajów partnerskich i reformy pomocy technicznej, ze względu na złe wyniki państw członkowskich DAC w tych trzech dziedzinach, opublikowane w niedawnym bazowym badaniu OECD dotyczącym realizacji deklaracji paryskiej;
57. wzywa UE do wsparcia partnerów w tworzeniu w ich krajach zdolności do przeprowadzenia spójnym procesom zarządczym, ponieważ jest to kluczowy czynnik w zapewnianiu krajom należytej własności i przywództwa w odniesieniu do ich własnych procesów rozwojowych;
58. wyraża przekonanie, że mikrofinansowanie jest jednym z najbardziej istotnych instrumentów zwalczania ubóstwa, ponieważ umożliwia aktywny udział osób ubogich w tej walce;
59. podkreśla, że jednym z najlepszych sposobów uniknięcia głodu oraz poprawienia sytuacji kobiet i mężczyzn jest zagwarantowanie wydajnej i jakościowo bardzo dobrej pracy za przyzwoite wynagrodzenie;
60. uważa, że polityka rozwoju UE powinna ponownie skupić się na priorytetach związanych z równouprawnieniem płci i prawach dziecka jako na prawach podstawowych i jako na elemencie kryteriów zarządzania stosowanych w ramach umowy z Kotonu⁽¹⁾ i innych;
61. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowane ostatnio Partnerstwo WE/ONZ na rzecz równości płci, rozwoju i pokoju, które ma na celu zagwarantowanie, że kwestie płci nie będą pomijane przy realizacji i przeglądzie deklaracji paryskiej;

⁽¹⁾ Umowa o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3), Umowa znowelizowana decyzją nr 1/2006 Rady Ministrów AKP-WE (Dz.U. L 247 z 9.9.2006, str. 22).

Środa, 20 czerwca 2007 r.

62. uważa, że dokumenty strategiczne dotyczące eliminacji ubóstwa oraz krajowe dokumenty strategiczne potencjalnie stanowią ważne narzędzia realizacji MCR, lecz należy je sporządzać, realizować, monitorować i oceniać w konsultacji z parlamentami z krajów AKP i państw członkowskich, Parlamentem Europejskim, społeczeństwem obywatelskim i władzami lokalnymi, oraz powinny one skupiać się na osiągnięciu założeń MCR;
63. wyraża zaniepokojenie z powodu braku elastyczności w programowaniu WE, które określa ograniczone priorytety na początku cyklu programowania, co później nie pozwala na uwzględnienie nowych kwestii, nawet jeśli bezpośrednio wnioskują o to rządy partnerskie;
64. podkreśla, że długookresowym celem współpracy na rzecz rozwoju musi być stworzenie warunków dla trwałego rozwoju gospodarczego, społecznego i środowiskowego; w tym kontekście podkreśla potrzebę promowania inicjatyw partnerstwa prywatno-publicznego na rzecz wzrostu, w tym środków wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorstw w celu zwiększenia produktywności i zatrudnienia;
65. podkreśla potencjał zagranicznych inwestycji bezpośrednich w odniesieniu do rozwoju, trwałego wzrostu gospodarczego, transferu wiedzy specjalistycznej, przedsiębiorczości i technologii oraz tworzenia nowych miejsc pracy; w tym kontekście podkreśla znaczenie przejrzystego, przewidywalnego i przyjaznego klimatu inwestycyjnego, minimalizującego regulacje dla biznesu, przestrzegającego praw własności, promującego konkurencję i działającego na rzecz właściwej polityki makroekonomicznej;
66. zwraca się do darczyńców i odbiorców o wsparcie poprawy danych w ramach wdrażania i monitorowania MCR;
67. wzywa Komisję do zagwarantowania, że w przypadku wydatkowania funduszy na infrastrukturę ograniczanie ubóstwa pozostanie kluczowym elementem wszystkich projektów;
68. uznaje, że działające obecnie fundusze UE, takie jak Fundusz Infrastrukturalny, Fundusz Wodny i Fundusz Energetyczny zajmują się ważnymi problemami.
69. zwraca się do UE o wzmocnienie partnerstw z krajami rozwijającymi się w sposób zachęcający do wzajemnej odpowiedzialności i obustronnych zobowiązań poprzez ustanowienie przewidywalnych standardów i terminów zwiększenia ODA, tak aby ułatwić krajom-odbiorcom planowanie wzmocnienia inwestycji publicznych;
70. podkreśla, że należy wykorzystać wszelkie środki w celu osiągnięcia MCR, a to wiąże się z koniecznością możliwie najszerszego partnerstwa odnośnych podmiotów, w szczególności parlamentów krajowych państw rozwijających się, społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych;
71. ufa, że w trakcie opracowywania wspólnej strategii Afryka-UE osiągnięte zostanie porozumienie w sprawie fundamentalnego znaczenia realizacji MCR do 2015 r.;

Ogólna pomoc budżetowa

72. nalega, aby UE i rządy partnerskie zadbały o to, by wsparcie budżetowe zawsze przyjmowało formę pomocy budżetowej dla konkretnego sektora obejmującej środki dla sektora, w którym wydatkowane ma być finansowanie, wykorzystującej cele dotyczące ubóstwa, przy pomocy których dokonuje się bezpośredniego pomiaru rezultatów polityki zamiast uwzględniać wpływy i wydatki budżetowe, wprowadziły mechanizmy i narzędzia monitorowania dla zapewnienia, że odpowiednia część ogólnej pomocy budżetowej jest przeznaczona na wsparcie podstawowych potrzeb, zwłaszcza zdrowia i edukacji, i podkreśla, że musi temu towarzyszyć wsparcie dla budowania potencjału, i podkreśla, że 0,5% przyznanej pomocy budżetowej należy zarezerwować wyłącznie dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego spełniających funkcje kontrolne;
73. wzywa UE do wsparcia spójnego zarządzania MCR w ramach ogólnej pomocy budżetowej w odniesieniu do różnych działań wykonawczych i legislacyjnych, oraz nadzoru parlamentarnego, społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych w zakresie pomocy budżetowej w celu zapewnienia silnych i jasnych powiązań między pomocą budżetową a osiągnięciem MCR;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

74. wzywa do udziału parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w procesie efektywnego monitoringu budżetowego w formie przeglądów wydatków publicznych (PETS), które w szczególny sposób porównują dochody i wydatki w oparciu o kryteria Komitetu Pomocy Rozwojowej;
75. wzywa UE do zwiększenia pomocy w ramach bezpośredniego wsparcia budżetowego dla tych krajów, które dowiodły dobrego zarządzania, przestrzegania praw człowieka i poszanowania zasad demokracji;
76. podkreśla, że powszechną formą pomocy budżetowej są krótkoterminowe umowy między darczyńcami i rządami, a mało umów zawieranych jest na okres przekraczający trzy lata, i wzywa darczyńców do wydłużenia okresu zaciąganych przez nich zobowiązań, w miarę możliwości zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi „umów MCR”, obejmujących sześciolatnie zobowiązania oraz jasne i przejrzyste zasady tego, kiedy i jak takie wsparcie może zostać zawieszane;
77. wzywa kraje do skoncentrowania się na tym, jaki wpływ ma ogólna pomoc budżetowa na równouprawienie kobiet i relacje między płciami, ponieważ zwiększenie całkowitego finansowania niekoniecznie wiąże się z przewyciężeniem nierównego dostępu oraz zmianą statusu grup zmarginalizowanych, w tym kobiet i osób niepełnosprawnych;

Zarządzanie

78. przypomina, że umowa z Kotonu wprowadza ramy dla dialogu krajów UE i AKP w sprawach związanych z zarządzaniem, i wzywa UE, aby wzmacniała te ramy zamiast dodawać nowe inicjatywy, strategie i polityki;
79. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że instrument zarządzania WE, który przedstawiany jest jako motywująca transza wsparcia budżetowego, redukuje MCR do jedynie 23 wskaźników wraz z innymi wskaźnikami, takimi jak liberalizacja handlu, zwalczanie terroryzmu i migracja, które nie są związane z realizacją MCR, i wyraża przekonanie, że instrument zarządzania powinien koncentrować się na zobowiązaniu kraju partnerskiego do realizacji MCR;
80. nalega, by Komisja skorzystała z okazji, jaką stwarza przegląd podejść do profilu sprawowania władzy w 2008 r., i wysłuchała poglądów europejskich i afrykańskich parlamentów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, jak również państw członkowskich i rządów afrykańskich, oraz odpowiednio dostosowała podejście do sprawowania władzy;
81. przypomina rządów krajów rozwijających się, że postępy w realizacji MCR są często zakłócane przez epidemię korupcji, złe zarządzanie oraz dyskusyjne strategie ochrony zdrowia, i podkreśla, że ubóstwo nigdy nie zostanie zlikwidowane, jeżeli leżące u jego podstaw niedociągnięcia systemowe nie będą rozpoznawane, naprawiane i eliminowane;
82. wzywa kraje rozwijające się do zwiększania ich własnego potencjału do osiągnięcia dobrobytu poprzez tworzenie programów liberalizacji gospodarczej, szczególnie w dziedzinie praw własności, co natychmiast uwolniłoby znaczący kapitał na szybkie inwestycje — a proces ten sam z siebie ułatwiłby wcześniejszą realizację MCR;
83. wzywa wszystkich darczyńców pomocy dwustronnej i wielostronnej oraz agencje kredytów eksportowych do opracowania zbioru warunków opartych na odpowiedzialności rządów wobec obywateli i systemu partnerskiego, w którym pomoc niemająca charakteru humanitarnego jest uzależniona od zgodności z pewnymi szczególnymi kryteriami, a w szczególności od przejrzystości publicznej w zakresie strumienia dochodów;

Pokój i bezpieczeństwo

84. przypomina, że pokój i bezpieczeństwo mają kluczowe znaczenie dla realizacji MCR, apeluje zatem, by UE zadbała o to, by jej polityki rozwoju miały pozytywny wpływ na budowanie pokoju;
85. przypomina o zobowiązaniu do wprowadzenia uwrażliwienia na konflikty do wszystkich strategii politycznych UE, tak jak zapisano to w programie na rzecz zapobiegania nagłym konfliktom przyjętym w Göteborgu w 2001 r., i wzywa UE do wdrożenia ostatnio przyjętych instrumentów zapobiegania kon-

Środa, 20 czerwca 2007 r.

fliktom, takich jak strategia dotycząca broni strzeleckiej i broni lekkiej, ramy polityki UE w odniesieniu do reformy sektora bezpieczeństwa i wspólna koncepcja UE dotycząca rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR);

86. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat o handlu bronią ma obecnie poparcie 80 % rządów na świecie, i apeluje, by UE odgrywała rolę w zapewnieniu podpisania międzynarodowego, legalnie wiążącego traktatu;

Handel

87. zwraca się do UE o zadbanie o spójność polityki w zakresie handlu, rybactwa, współpracy na rzecz rozwoju i wspólnej polityki rolnej w celu uniknięcia bezpośrednich lub pośrednich negatywnych skutków dla gospodarki krajów rozwijających się;

88. podkreśla, że uwolnienie handlu może być jednym z najbardziej efektywnych czynników wzrostu gospodarczego, proces ten jednak należy uzupełnić krajową polityką redystrybucyjną i społeczną w celu ograniczenia ubóstwa;

89. przypomina o obietnicy złożonej podczas rundy rozwoju z Ad-Dauhy oraz o potrzebie sprawiedliwych i równych międzynarodowych systemów handlu opartych na zasadach, mających zaradzić nierównowadze w handlu światowym, zwłaszcza w odniesieniu do Afryki, wzywa UE do dołożenia wszelkich starań w celu zakończenia impasu w negocjacjach WTO;

90. zauważa, że, według przewodniczącego zakończonych patem negocjacji rundy dauhańskiej, w celu ułatwienia zawarcia sprzyjającego rozwojowi porozumienia UE musi rozważyć redukcję zniekształcających wymianę handlową rolnych subsydiów eksportowych o 70 %, zaś aby sfinalizować negocjacje do końca 2007 r., należy też podpisać umowę w sprawie ograniczenia subsydiów i cel;

91. wyraża przekonanie, że sprawiedliwy handel jest ważnym narzędziem w budowaniu w krajach rozwijających się zrównoważonego handlu przynoszącego sprawiedliwe dochody producentom; wzywa Komisję, by udzieliła odpowiedzi na powyższą rezolucję Parlamentu w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju w postaci, przyjmując zalecenie w sprawie sprawiedliwego handlu, tak jak zaznaczono to w ust. 1 i 2 rzeczony rezolucji;

92. zwraca się do Komisji, aby zapewniła, że zawierane przez nią umowy handlowe przyczyniają się do realizacji MCR, nie zaś ją powstrzymują; w szczególności należy zadbać o to, by umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) stanowiły instrumenty na rzecz rozwoju i likwidacji ubóstwa w krajach AKP;

93. wyraża przekonanie, że TRIPS z obszaru farmakologii, mające wpływ na zdrowie publiczne oraz dostęp do leków, niepodlegających porozumieniu TRIPS, powinny być wyłączone z negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym oraz innych przyszłych dwustronnych lub regionalnych porozumień z krajami o niskich dochodach;

94. wyraża przekonanie, że wszystkie kraje AKP muszą mieć wyraźne prawo wyboru w zakresie objęcia negocjacjami kwestii innych niż handel towarami, i wzywa Komisję do zagwarantowania, że prawa własności intelektualnej oraz kwestie singapurskie (polityka konkurencji, zamówienia publiczne i inwestycje) zostaną wyłączone z negocjacji, jeżeli kraje AKP nie będą chciały takich negocjacji prowadzić;

95. wzywa Komisję, by unikała zakłóceń w handlu z grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP), apeluje zatem, by Komisja dopilnowała, by w wypadku, gdy do końca 2007 r. nie uda się sfinalizować negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym, wprowadzone zostały ustalenia, które pozwolą uniknąć niepewności po stronie partnerów z AKP, podkreśla, że wymaga to gwarancji, że bez względu na stan negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym w tym czasie warunki dostępu AKP do rynku UE będą odpowiadały obecnej sytuacji, uzgodnionej w umowie z Kotonu; wzywa Komisję do wyjaśnienia, w jaki sposób można wprowadzić takie ustalenia, by uniknąć niepewności po stronie eksporterów i importerów;

Środa, 20 czerwca 2007 r.

96. zauważa, że ostatnie opracowania Konferencji ONZ ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) oraz inne opracowania dowodzą, że szeroko zakrojona liberalizacja handlu w najslabiej rozwiniętych krajach miała niewielki wpływ na realizację celów w zakresie trwałego i znaczącego ograniczania ubóstwa i przyczyniła się do spadku wartości towarów eksportowanych w stosunku do importowanych, w szczególności krajów afrykańskich;
97. wzywa Komisję do jak największego dostosowania polityki współpracy i handlu w celu udzielenia pomocy rządów krajów rozwijających się w zakresie utrzymania i rozwoju usług publicznych, szczególnie tych gwarantujących całej populacji dostęp do wody pitnej, usług zdrowotnych, edukacji i transportu;
98. apeluje, by w pełni uwzględnić fakt, że kraje AKP są często w dużym stopniu uzależnione od towarów podstawowych, które są szczególnie podatne na fluktuacje cen i wyższe ceł, podkreśla też znaczenie dywersyfikacji, rozwoju procesów technologicznych, przemysłu oraz MŚP w tych krajach;
99. podkreśla znaczenie budowania zdolności w dziedzinie handlu oraz konieczność dodatkowych środków z UE, aby zwiększyć zdolność krajów AKP do określania potrzeb i strategii, negocjowania i wspierania integracji regionalnej, dywersyfikacji i przygotowywania do liberalizacji poprzez zwiększanie zdolności produkcyjnych, dostawczych i handlowych oraz wyrównywania kosztów dostosowawczych, a także zwiększania zdolności przyciągania inwestycji;
100. nalega, by środki mające pokryć pomoc handlową miały charakter dodatkowy w stosunku do środków przekazywanych w ramach 10. EFR, zgodnie z wnioskiem AKP, by dostosowanie umów o partnerstwie gospodarczym było finansowane oddzielnie i dodatkowo w stosunku do 10. EFR;

Zmiany klimatyczne

101. przekonuje, że UE nadal powinna odgrywać wiodącą rolę w promowaniu czystszej i bardziej efektywnego podejścia do trwałego rozwoju opartego na niskim udziale węgla;
102. zwraca uwagę, że choć ubogie społeczności w krajach rozwijających się w najmniejszym stopniu przyczyniły się do zmian klimatycznych, to właśnie one najmocniej odczuwają ich skutki, i zwraca się do UE, aby udostępniła znaczące środki dla umożliwienia krajom rozwijającym się przystosowania się do wzrostu poziomu mórz oraz zwiększonej siły i częstotliwości skrajnych warunków pogodowych, takich jak susze, burze, powodzie itd., jak również wynikających z nich obciążeń dla zdrowia, produkcji żywności i wody, które mogą zagrażać rozwojowi i prowadzić do migracji na szeroką skalę oraz narażać bezpieczeństwo;
103. wzywa UE do udostępnienia znacznych środków, aby umożliwić krajom ubogim dostosowanie się do zmian klimatu, i podkreśla, że środki te nie mogą być po prostu przekazane w ramach istniejącej pomocy budżetowej, wyraża też przekonanie, że należy wykorzystać część dochodów zgromadzonych w ramach handlu przydziałami przyznanymi w ramach europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji oraz dochodów z opodatkowania węgla na sfinansowanie przyjaznego dla środowiska rozwoju w krajach rozwijających się;
104. podkreśla, że dostosowania nie należy traktować jedynie jako kwestii humanitarnej, ani jako priorytetu tylko w kontekście konwencji klimatycznej; zaznacza, że redukcja zagrożeń oraz uodpornienie na zmiany klimatyczne muszą być włączone do ogólnych agend rozwojowych, w tym dokumentów strategicznych dotyczących eliminacji ubóstwa oraz krajowych dokumentów strategicznych;
105. uznaje fakt, że opłaty licencyjne z tytułu praw własności intelektualnej (IPR) w obszarze czystych technologii mogą stanowić przeszkodę do przepływu tych technologii do krajów rozwijających się; podkreśla, że w celu zwalczania ubóstwa energetycznego i zapewnienia zrównoważonej ścieżki rozwoju, należy rozwijać partnerstwa IPR między krajami uprzemysłowionymi i rozwijającymi się w dążeniu do zapewnienia poszanowania praw własności, jednocześnie ułatwiając przepływ technologii;
106. podkreśla, że choć kwestia energii nie jest wyszczególniona w deklaracji milenijnej, dostarczanie nowoczesnych usług energetycznych dla ubogiej ludności stanowi konieczny warunek realizacji MCR; zaznacza, że wstępne warunki w zakresie technologii energii odnawialnej doskonale funkcjonują w wielu krajach rozwijających się, zapewniając efektywne rozwiązanie problemu rosnących cen ropy i potrzeb energetycznych przy jednoczesnym unikaniu dalszego niekorzystnego wpływu na klimat; wyraża ubolewanie

Środa, 20 czerwca 2007 r.

w związku z faktem, że UE nie przeznaczyła wystarczających zasobów finansowych na rozwiązanie problemu ubóstwa energetycznego; podkreśla w tym kontekście potrzebę zwiększenia strumieni pomocy, jak również wsparcia dla prywatnych inwestycji w technologie energii odnawialnej;

Działania po zrealizowaniu MCR

107. podkreśla, że o ile MCR zostaną zrealizowane, odsetek ludzi żyjących w ubóstwie zmniejszy się o połowę w ciągu dekady, co będzie stanowić ogromne osiągnięcie, niemniej jednak setki milionów najuboższych i najbardziej zagrożonych ludzi pozostaną w pułapce trwałego ubóstwa;

108. wzywa UE do określenia terminu porozumienia w sprawie strategii eliminacji ubóstwa po 2015 r.;

*

* *

109. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego sprawozdania Radzie oraz Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów przystępujących, Unii Międzyparlamentarnej, Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Komitetowi Pomocy Rozwojowej OECD.

P6_TA(2007)0275

Prace Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2006 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2006 r. (2007/2021(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie zawartą między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Umowa z Kotonu)⁽¹⁾,
- uwzględniając Regulamin Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE (WZP), przyjęty dnia 3 kwietnia 2003 r.⁽²⁾, zmieniony ostatnio w Bridgetown (Barbados) dnia 23 listopada 2006 r.,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucje przyjęte przez WZP w 2006 r. w sprawie:
 - energii w krajach AKP⁽⁴⁾,
 - roli regionalnej integracji we wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa⁽⁵⁾,
 - rybołówstwa oraz jego aspektów społecznych i związanych z ochroną środowiska w krajach rozwijających się⁽⁶⁾,
 - ptasiej grypy⁽⁷⁾,
 - sytuacji w Sudanie⁽⁸⁾,
 - ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej w kontekście trwałego rozwoju⁽⁹⁾,
 - turystyki i rozwoju⁽¹⁰⁾,
 - wody w krajach rozwijających się⁽¹¹⁾,
 - stan negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3 Umowa znowelizowana decyzją nr 1/2006 Rady Ministrów AKP-WE (Dz.U. L 247 z 9.9.2006, str. 22).

⁽²⁾ Dz.U. C 231 z 26.9.2003, str. 68.

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, str. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, str. 17.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, str. 27.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, str. 37.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, str. 35.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, str. 22.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, str. 15.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, str. 31.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, str. 36.